

Diari de la neu, 18/11/25

El Patrick's o els anys d'or de l'après-ski a la Cerdanya?

Els anys d'or de l'après-ski a Puigcerdà: records d'una innocència que ja no torna *Autor/a: IST*

Quan penso en l'après-ski dels anys 80 a la Cerdanya, sempre torno mentalment a Puigcerdà, a les seves nits plenes de discoteques estil boîte a la francesa, música i una mena d'energia que possiblement només pots recordar si vas viure aquell moment. Però, com he descobert amb els anys i moltes converses, no tothom recorda aquelles nits de la mateixa manera. Els caps de setmana —m'ho han comentat més d'una vegada— eren més tèrbols: baralles, cops de puny, massa alcohol i un ambient on a vegades era millor allunyar-se'n. No tot era bonic, per entendre'ns.

Però els meus anys 80 no eren aquests. El meu sac de records d'aquell Puigcerdà nocturn eren les nits entre setmana durant la **setmana blanca**. Sempre s'organitzava al mes de febrer. Cada dia canviant d'estació d'esquí. Amb el maleter del bus ple d'esquís barrejats i botes d'esquí desaparellades. Però malgrat el caos en el moment d'obrir les portes dels baixos del bus, allò es resolia en poc més de 10 minuts.

I això de viure les nits entre setmana ho canviava tot. Érem ordes d'estudiants de 1r, 2n i 3r de BUP, carregats d'il·lusió i d'innocència, allotjats any rere any en hotels que per a mi encara avui són autèntics símbols d'aquells anys: l'Hotel de l'Estació, el Muntanya, el Maria Antonieta de Bellver o l'AeroHotel d'Alp. De

bon matí ens recollia el bus, a pistes fèiem classes d'esquí i de nit descobríem el món de la festa nocturna, que ens semblava fascinant. I ens feia sentir grans.

Aquelles nits tenien una llum especial. No hi havia tensió, ni baralles, ni excessos: només música, rialles i primeres mirades tímides. Sempre hi havia aquell grupet dels que se n'anaven a fora a passar fred per fumar d'amagatotis. Una mena univers segur on tots érem igual d'inexperts i igual de vulnerables. I és en aquest univers on, per a mi i per a molts, Puigcerdà era la meca de les setmanes blanques: a pistes 5 dies, a la pista de ball 5 nits.

La ruta nocturna tenia parades gairebé obligades: la **Gatzara**, sota el Casino, era el lloc on sempre hi havia ambient; el **Club 32**, sota el cine del carrer Major, s'accedia baixant unes escales que semblaven conduir a un lloc secret. Però el recordo sense gent. Després tocava el **Tiffany's**, al carrer Sant Agustí. I acabaves tornant a la Gatzara. Però hi havia una de les nits que tocava visitar el **Patrick's**.

El Patrick's era un món a part. Separat físicament de Puigcerdà, dins el recinte de l'Hotel Park, s'hi havia d'anar amb bus. Potser per això, pels adolescents que hi arribàvem en autocars plens, se'ns feia diferent. Recordo perfectament l'entrada: un parell d'esglaons per pujar una mica que, vistos avui, no diuen res; però que per a mi eren la porta a un univers de música, llums i descobriments.

La meva visita al Patrick's ara fa unes setmanes (Foto: IST).

Tornar al Patrick's 40 anys després

Fa unes setmanes hi vaig tornar per a celebrar un aniversari. Obertura privada, no al públic general. I quan vaig pujar aquells esglaons —que ja ni recordava— el cor em va fer un salt. L'interior del Patrick's era pràcticament igual que fa gairebé 40 anys: la pista a la dreta, la barra a l'esquerra, el DJ en un racó privilegiat, un parell de raconets de sofà que ja ni recordava que hi fossin... fins i tot la il·luminació i el sostre semblaven els mateixos. Crec que no han canviat res. Va ser entrar-hi i sentir-me transportat immediatament a aquelles nits impossibles de repetir.

Recordo els autocars aparcats fora, els grups d'un parell instituts més d'arreu de Catalunya coincidint allà, tots exultants, tots convençuts que aquella era la nostra nit. La pista de ball s'emplenava al ritmes del senyor **Rick Astley** o les **Bananarama**. O els **Pet Shop Boys** i els **Level 42**. Tot i que a mi m'agradaven més els **Duncan Dhu** o els **FYC**. En definitiva, cançons de melodies més enganxoses impossible.

I recordava també aquell nerviosisme de veure la noia que t'agradava d'un altre institut, que també l'havies vist a pistes i no saber si apropar-t'hi. Fins que et decidies i perdies tota la dignitat en un segon. A vegades hi havia sort i escoltava les tonteries que innocentment explicaves, altres vegades era un desastre. Tot formava part d'un aprenentatge emocionant i sobretot innocent.

Diuen que quan un record torna ple de detalls és perquè, en el seu moment, es va viure amb una intensitat enorme. I és exactament això: entre els 15 i els 17 anys tot és més viu, més clarivident, més contundent. I aquelles nits dels 80 a Puigcerdà —les entre setmana, les dels estudiants— tenien una puresa i una energia que no es poden replicar.

Han passat gairebé quaranta anys, cert, però va ser entrar al **Patrick's** i comprovar que les quatre parets triangulars encara tenen el poder de desprendre una màgia i "glamour" que en el seu dia em semblava especial. I, si més no per a mi, formen part d'un capítol irreplicable de la vida, de la neu i d'aquell après-ski que a mi em fa l'efecte que només els anys 80 havien sabut fer tan intens, tan carregat d'energia i tan únic, especial, irreplicable... Sí, ja tinc clar que els que les van viure els 90 o els 2000 seran per a ells iguals d'especials al Trànsit, al Nohosé i els d'ara imagino ho deurán ser al Badiu, a l'Antiga o al Nòrdic.

En tot cas, que feliços que érem, sense saber-ho i que bonic ha estat tornar a entrar al Patrick's 40 anys després. Em sento un afortunat de revivre ni que fos per unes poques hores aquella atmosfera.